

Lea és a viharbanyák

*finep
selection*

LOVRANITS JÚLIA

LOVRANITS JÚLIA

Lea és a viharbanyák

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

JÓ LENNE NÉHA ÚGY JÁTSZANI, MINT TÍZ-TIZENKÉT
ÉVES KOROMBAN. A FELNŐTTEK MIÉRT NEM JÁTSZHAT-
NAK? MIÉRT ÉPP A JÁTÉKRÓL ILLIK LESZOKNI, MIÉRT
NEM LEHET EZ IS ÉPPOLYAN TISZTESSÉGES HOBBI, MINT
BÁRMI MÁSZ?

*„Most ebédre, hollók, varjak
Seregestül, aki van!
De szemét ne bántsa senki:
Azzal elbánok magam.”
Fekete volt, mint bogár:
Asszony ott sír: „mégis kár!
Hess, madár!” –*

*Vörös Rébék általment a
Keskeny pallón: most repül;
Egy varjúból a másikba
Száll a lelke, vég ne'kül
S kinek ő azt mondja: kár!
Nagy baj éri és nagy kár.
Hess, madár!*

ARANY JÁNOS: VÖRÖS RÉBÉK

Vetési varjú (*Corvus frugilegus*)

Mezőgazdasági területeken, tanyák, falvak közelében telepesen rakja gallyfészket a fák lombkoronájába. Lombfakadás előtt fészkei boszorkányseprűként feketéllenek a fán. (...) Ahol nem üldözik, viszonylag bizalmas.

LARS SVENSON: MADÁRHATÁROZÓ

Első könyv

1.

Vihar

AZNAP HATALMAS VIHAR TOMBOLT, IGAZI NYÁRI ZUHÉ. Egyik pillanatról a másikra elfeketedett az ég, baljós szél fújt, és jókora cseppekben szakadni kezdett az eső.

Lea a pocsék idő ellenére elszántan baktatott a kerti úton. Az öreg almafa felé tartott, mert azt remélte, hogy ott a nagy, nyári viharban megláthatja a boszorkányokat.

Hallott is, olvasott is ezt-azt a boszorkányok megidézéséről. Az éjféle misén a Luca napja óta faragott, szög nélküli szék tetejéről lehet megpillantani őket, és a keresztutakon rajzolt bűvös körre is előjönnek. De túl messze volt még a karácsony, keresztútra meg amúgy sem engedték volna el a szülei egymagában.

Így csak a viharban nyikorgó, hajladozó öreg almafát figyelhette. Azt gyanította, hogy ha erősen gondol a boszorkákra, és hívja őket, a fánál majd megjelennek előtte. Ez volt az ő saját, titkos boszorkánycsalogató módszere.

Megállt a kert végében, egy faágdarabbal megrajzolta a sárba a bűvös kört.

A szomszéd nénik és bácsik, akik jó időben mindig ott álldógtak a kerítésnél, hogy a körülöttük lakókat lessék, most mind a házukban kuksoltak. Olyan fekete fellegek gyülekeztek az égen, hogy azokban talán még jég is lehetett. Anya a házban vasalt, apa délutáni álmát aludta, így Lea teljesen egyedül volt az esőben, és a kör közepén várakozott.

Sokáig nem történt semmi.

Aztán rémpofák sejlettek fel az esőfüggönyön át, egyik csúfabb volt, mint a másik. Vigyorogtak, gúnyolódtak, próbálták megijeszteni Leát. Hatlábú kakasok húzta fogat robogott el mellette, de ő nem ugrott félre, nem ijedt meg. Számított rá, hogy nem lesz kedves a fogadtatás. Kitartóan állt a körben, és várta, mi következik.

Egyszer csak elfogytak a rémpofák, kakasfogatok, és Lea meglátta a három boszorkányt, amint ott üldögéltek az almafa tején.

Borbolya ült a bal szélen, sötét mályvaszín nagykendőt, fejkendőt és rakott szoknyát viselt. Őlében egy csuromvizes, méltatlankodó, füstszürke macskát tartott, és elmélyülten cirógatta. Borbolya imádta a macskákat. A macskák is imádták őt, de kifejezetten utáltak a viharban repülni. Még a boszorkánymacskák is gyűlölik, ha vizes lesz a bundájuk.

Középen Herta ült, aki a soha ki nem alvó, hosszúszerű pipáját szívta, úgy kancsalított le a lányra, inkább kíváncsian, mint ellenségesen. Hármuk közül ő volt a legterebélyesebb. Lea biztos volt benne, hogy a vékonyka faág csak valamiféle varázslatnak köszönhetően nem szakadt le alatta.

Balján Frugilega ült, a varjasboszorka. Fekete volt, mint a madarai. Fekete viharkabátot, fekete, felkunkorodó orrú cipőt és

hosszú, fekete szoknyát hordott. Szúrós tekintetű, fekete szeme volt, fekete haját szigorú kis kontyba fogta, és fekete kendővel kötötte le. Ő látszott a legbarátságatlanabbnak.

Frugilega szólalt meg elsőnek:

– Mit keresel itt, te gyerekforma béka, és mit akarsz tőlünk?

Nem is olyan egyszerű egy ilyen kérdésre felelni. Mert elképzelheti az ember lánya, hogy lát majd boszorkányt, mondjuk egy viharfelhő felett repülni, talán készülhet is valamicskét a nagy találkozáshoz, de egészen más, ha szemtől szembe találja magát nem is egy, hanem rögtön három viharbanyával. Egy ilyen nem mindennapi esemény próbára tesz egy tizenkét éves gyerekleányt. Lea némán állt az almafa alatt, és félelemmel vegyes örömmel bámult felfelé.

– No, mit adjunk neked, gyermekeim? – kérdezte barátságosabban Borbolya. – Akarsz egy szép almát? Vagy ezüsthűt a babáid hajába?

– Kicsi vagy te még ahhoz, hogy boszorkákkal cimborálj! – legyintett Herta, miközben pipaszárát rágcsálta. – Eredj, és keresd fel a jó tündéreket a tavorózsák között, azok a neked való társaság!

Lea megmakacsolta magát, nem hagyta, hogy ezüsthűvel vagy jó tündérekkel ilyen könnyen lerázzák. Nem mozdult az almafa alól.

– Én boszorkányokkal szeretnék barátkozni! – jelentette ki.

Pedig a boszorkányok nem az a könnyen barátkozó népség. Valószínűleg korábbi, hosszú üldöztetésük is szerepet játszott ebben, hiszen a középkorban nemigen szívelték őket. Némelyikük amúgy is elég rossz természetű, amilyennek Frugilega is tűnt. Ha felszínesen ismeri valaki, akár gorombának is tarthatja.

Arról még csak-csak ír valamit a szakirodalom, hogyan kell megidézni a boszorkányokat, de arról, hogyan lehetséges összebarátkozni velük, egy árva szó sincs a régi könyvekben. Az almafán ücsörgő három boszorkány valószínűleg ismerte a hasonló találkozókat menetét és etikettjét, tudták, hogyan kérhetnek tőlük bármit, például minden parancsot teljesítő ördögfiakat; de hogy barátságot? Hosszú-hosszú boszorkánypraxisuk során erre még nem volt példa. Az eddiginél is meglepettebben bámultak le Leára, Borbolya majdnem ki is ejtette öléből a füstszürke macskát.

– Hogy mit, gyerekem? – kérdezte.

– Igen, barátkozni szeretnék veletek! – mondta újra, most már határozottabban a lány.

– Ezt mégis hogyan gondoltad, kicsi béka? – csattant fel Frugilega. – Nincs minekünk se időnk, se kedvünk embergyereket pesztrálni. Elég bajom van a varjúfíókákkal!

– Meg aztán veszélyesek is lehetnek a mi útjaink egy ilyen kis gyermeknek! – tette hozzá Borbolya. – Hiszen se varázsolni, se repülni nem tudsz, hogyan védenéd meg magad például bős hegyi trollokkal szemben? Mi igazán nem tudnánk folyton terád vigyázni!

– Nekem tetszik a lány! – fordult a többiekhez Herta. – Talán ha később visszajönnénk érte...

– Alkalmas lenne rá? – kérdezte kételkedve Frugilega. – Hiszen olyan csenevészke, seszínű kis teremtmény.

– Mondd, kislány, hogy hívnak? – fordult hozzá Borbolya, miközben jobban megnézte magának. Haját, szeme színét vizslatta.

– Lea – válaszolta a lány.

– Lea – szúrta a foga között undorral Frugilega. – De föllengzős név egy ilyen kecskebékának!

– Jól van, Lea – kancsalított rá barátságosan Herta –, jövő nyáron visszajövünk érted. Ha még akkor is tartod magad a kívánságodhoz, részemről nem bánom, szívesen barátkozom veled.

– Azt hiszem, én is – mondta óvatosan Borbolya. – Feltéve, ha nem vagy allergiás a macskaszőrre.

Lea biztosította róla, hogy a világon a legjobban a macskaszőrt és a hozzá tartozó macskákat szereti, és még véletlenül sem tüszszenti el magát a közelükben.

– Ott egye meg a sánta varjú! – mondta Frugilega. – Nekem is megtetszettél, Lea-béka. Ha jövő ilyenkor még mindig ennyire elszánt vagy, elviszlek megnézni a városvégi fészektelepet.

– Akkor viszlát egy év múlva! – mosolygott rá Borbolya, azzal felkapott a szürke macska hátára, és elröpült egy fekete felhő után.

– Egy év múlva! – biccentett felé Herta, és úgy eltűnt, hogy csak a pipafüst maradt utána.

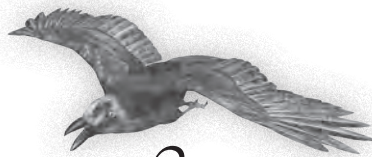
– Viszlát, Kölyökbéka! – búcsúzott Frugilega is, kiterjesztette fekete varjúszárnyát, és a másik két viharbanya után repült.

Ahogy jött, úgy el is vonult a vihar, mint a nyári záporok szoktak. Kitisztult az idő, előbújt a nap, és megszáritotta a lány csuromvizes haját, ruháját.

– Lea, vacsora! – szól ki anyja a konyhából. – Hol lehet ez a gyerek?

– Biztosan kint játszott az esőben – válaszolt neki apa. – Jó dolog az ilyen meleg nyáron. Én is sokat ugráltam a pocsolyákban kislányként.

Harangzúgás hallatszott, a levegőben melegszendvics illata szállt. Lea kilépett a bűvös körből, és visszament a szüleihez a házba, vigyázva, hogy egyetlenegyszer se forduljon hátra.

2.

Egy barátság próbája

MÁR CSAK EGY HÉT VOLT HÁTRA A NYÁRI SZÜNETHŐL, de Lea még sosem várta ennyire az iskola kezdetét: minél előbb el akarta újságolni Angikának, hogyan találkozott a boszorkányokkal.

Az örökké izgő-mozgó, bogárszemű Angika volt Lea legjobb barátnője. Nagyon szép, göndör haja volt, csupa csigabigakóc. Ha az egyik osztálytársuk, Lackó elment mellette, néha beletúrt Angika hajába, és vigyorogva azt kiabálta, hogy „Bariii!”. Ebből mindig nagy visítozás, kergetőzés, komolyabb-komolytalanabb verekedés lett.

Lea és Angika a Török Sándor Alternatív Iskolába járt, és elsős koruktól kezdve tartott a barátságuk. Pedig nagyon különböztek egymástól: Angika lobbanékony volt, alacsony és szeleburdi, mindenkit ugratott és csipkedett, a körülötte levőknek egy nyugodt perce sem maradt tőle. Néha balul ütöttek ki a dolgai, de mindig jó szándék vezérelte. Középső gyerek volt a családjában,

és arról ábrándozott, hogy felnőttkorában olyan meséket fog írni, amikben a középső királynő jár a legjobban. A mesékben persze macskáknak is szerepelniük kell majd, mivel Angika imádta a macskákat.

Lea nyugodt, békés lány volt, szerelmes regényt írt, képzelt vagy valós hercegekről álmodozott, és ha Angika bajba keveredett, igyekezett kihúzni belőle. Mindig akadt egy-két különös ötlete, amivel szórakoztatta magát és Angikát.

Egyszer egész nyáron át macskákat fényképeztek együtt (mert a macskák titkos élete Leát is érdekelte, ha nem is állt neki mindjárt cirógatni őket, mint Angika): az utcában mindenkihez becsöngették, és sorra kérdezték, hogy van-e macska a háznál, mert a nyári házi feladatukhoz szeretnék lefényképezni. Persze az öreg nénik nagyon sajnálták a két kislányt a bolondos feladatért, némi csokoládét is csúsztattak a zsebükbe, és elbeszélgettek velük mindenféléről.

Első nap az iskolában Lea alig várta a tízórai szünetet, amikor fontoskodva félrevonhatta Angikát.

– Találkoztam a boszorkányokkal! – suttogta izgatottan. – Megjelentek hárman is! Három viharbanya! És megígérték, hogy jövőre visszajönnek értem, és barátkozhatunk.

– Húha! Na de mégis mikor, hol, hogyan? – kérdezte Angika.

– A nyári szünet utolsó hetében. A kertünkben. Szakadt az eső, és a nagy almafán egyszer csak ott voltak...

– Boszorkányok, mi? Persze, majd pont veled akarnának barátkozni! – kételkedett Angika.

Már a gondolattól is elfogta az irigység, hogy Leának sikerült. Eddig együtt sosem tudtak megidézni egyetlen boszorkát se, erre

most Lea csak úgy ukmukfukk kijelenti, hogy látta őket, egészen egyedül. Ráadásul mindjárt hármat is!

– Aztán miért pont te érdekelnéd őket? – kérdezte gúnyosan a barátnőjét.

– Hát mert... Nem tudom. De tetszettem nekik, és kész! – pi-
rult el Lea.

– Na és mikor találkozhatok újra velük? Igazán bemutatathatnál nekik engem is!

– Azt sajnos még nem lehet – magyarázta Lea. – Most egy évig nem találkozom velük, de figyelni fognak, alkalmas vagyok-e arra, hogy a barátjuk legyek. Ha velem leszel, téged is látnak, és akkor te is kiállod a próbájukat.

– Azért igazán megvárhattál volna azzal az idézéssel, ha ez az esős olyan jó módszer – szontyolodott el kicsit Angika. – Esetleg megpróbálhatnánk újra elhívni őket...

– Nem, tényleg nem fog menni többet, ők mondták – rázta a fejét szomorúan Lea. – Egy évet várni kell.

Angika elvörösödött.

– Hát, tudod mit, én egyáltalán nem hiszem el, hogy láttad azokat a boszorkányokat! Miért pont neked mutatkoztak volna meg? Aztán most meg senkinek se. Csak kitaláltad az egészet! Ha igazán találkoztál volna velük, biztosan újra előhívhatnád őket, hogy bemutatkozzanak nekem is! Egy boszorkány nem lehet annyira undok, hogy kivételezzon. Az egy év várakozási időt is csak kitaláltad, hogy ne lepleződj le.

– De igenis találkoztam velük! – makacsolta meg magát Lea.

– Hát akkor bizonyítsd be! Nem kaptál tőlük valami emlékfélét? Egy marék megfüstölt varázsseprúcirkot, beszélő egeret, akármit...

– Nem, sajnós nem. De hidd el... Csak egy évet kell várunk...

– Nagyot fogsz nézni egy év múlva, mert úgyse történik semmi! – mondta Angika, aki különösen undok kedvében volt a gondolattól, hogy esetleg nem ő látott először boszorkányokat.

– Hogy te micsoda utálatos béka vagy! – sértődött meg Lea.

Becsöngettek, a lányok a padjukhoz mentek, és nem tudták folytatni a beszélgetést. Csak dúltak-fúltak magukban, és alig tudtak figyelni az órán.

Az ebéd utáni nagyszünetben már nem is álltak szóba egymással, mert Angika belecsípett Lea karjába, és a fülébe súgta, hogy „Hazug!” Lea válaszul meghúzta a haját, és most az udvar két különböző sarkába húzódtak: Lea boldogtalanul ácsorgott a kosárpalánk alatt, és unalmában a kavicsokat rugdosta, Angika pedig az udvar túlsó végében duzzogott. Nem is néztek egymás felé.

Hirtelen valaki megszólalt Lea feje felett:

– Kááár ezen a szép napon így szomorkodni, bizony kááár!

Egy jókora, ravasz tekintetű varjú üldögélt a kosárpalánk szélén.

– Na, te biztosan annak a mogorva boszorkának a madara vagy – jegyezte meg Lea.

– Az bizony! – válaszolta vidáman a madár. – Károgi Corvus Alfréd, személyesen.

– Talán a gazdád is itt van valahol? – kérdezte reménykedve a lány.

– Akár itt is lehet... – gondolkodott el a madár. – De persze a hetedik határban is akadhat elég dolga.

– És nem lehetne valahogy idehívni, hogy a barátnőm is láthassa? – kérdezte Lea.

– Nem hiszem. Mostanában elég elfoglalt öngyógyítása – mórilkálta magát a madár. – Egész tucat fiatal varjút készít fel a közelgő télre, jól jön a tapasztalatlanoknak néhány jó tanács. A minden lében kanál barátnői meg gyógyteát főznek és gyümölcsöket szüretelnek.

– Ha ennyire elfoglaltak, meg se jelentek volna nekem – duzzogott Lea. – Így nincs semmi értelme az egészsznek, csak a barátnőmet haragítottam magamra miattuk. Köszönöm szépen az ilyen boszorkánybarátságot!

– Hajaj... Akarom mondani: kááár.

– Na, veled is sokra megyek! – nevette el magát Lea. – De talán ha... Te beszélhetnél a barátnőmmel!

– Hmm, akár beszélhetnék is – állt rá a varjú.

– Jaj de jó, köszönöm! – örült meg Lea. – Akkor talán végre Angika sem hitetlenkedik többé, és minden újra rendbe jön. Gyere velem, bemutatlak neki!

A természetes varjú mintha nevetett volna, amolyan varjú módon, de azért követte a kislányt, át az udvar túlsó végébe, a fagyalbokrok mögé, ahol Angika búslakodott.

– Itt hozom, itt hozom! – kiabálta kifulladásra Lea, amikor a varjú kíséretében odaért Angikához.

Egészen elfeledkezett magáról a nagy izgalomban, haragról is, titokról is, de szerencsére egyetlen osztálytársuk sem járt a környéken, a hetedik-nyolcadikosok meg úgysem figyeltek arra, hogy mit játszanak a kisebbek.

– Na mégis, mit hozol? – kérdezte bosszúsan, de azért kíváncsian Angika.

– Hát őt! – mutatott diadalmasan Lea a nagy madárra.

– Üdvözlöm a hölgyet! – hajlongott szertartásosan Károgi Corvus egy közeli faágon.

– Nahát! – ámult el Angika. – Hú!

– Ha nem vetted volna észre, köszöntöttelek téged – mondta csípősen a varjú. – És arra illik felelni.

– Kedves Alfréd! – szólt vidáman Lea. – Ő itt a barátnőm, Angika.

– Szervusz, Alfréd! – húzódott közelebb a kislány.

– Így már mindjárt más! – helyezte magát kényelembe az ágon a varjú.

– Alfréd az egyik boszorka madara – tájékoztatta a barátnőjét Lea.

– Na de ők miért nincsenek itt? – kérdezte még mindig durcásan Angika.

A madár erre megrázta a fejét.

– Ők most nem jöhetnek, sok a dolguk ilyenkor ősszel. Teafőzés, gyümölcszedés, készülnek a boszorkányszombatra... Hajaj! Azért szemmel tartanak ám benneteket, hogy alkalmasak vagytok-e igazán, hogy boszorkák barátai legyetek.

– Akkor mégis itt vannak? – néztek körül kíváncsian a kislányok.

– Néha talán igen, néha nem – mondta rejtélyesen a varjú. – Én mindenesetre itt vagyok, és majd később is gyakran erre járok ám! Figyelem, hogy etetitek-e a varjakat télen, meg a többi madárnépet.

– És persze, hogy simogatjátok-e a macskákat! – szólt le egy füstszerű macska a téglakerítés tetejéről, akit eddig észre sem vettek, olyan mozdulatlanul napozott a meleg téglákon.

– Igen, de lehetőleg távol a madáretetőtől! – tette hozzá épe-
sen a varjú. – Madáretető közelében nem cirógatunk macskákat!

– Pff! – fújt sértődötten a macska, de aztán leugrott a fal tete-
jéről, és a lányok lábához dörgölözött. Angika rögtön ölbe is kap-
ta, de azért így szólt a varjúhoz:

– Akkor sem volt szép a boszorkáktól, hogy épp Leának mu-
tatták meg magukat, nekem meg nem. Én bezzeg várhatok egy
évet! Egyáltalán, Lea megvárhatott volna azzal a különleges idé-
zési módszerével!

– Én sem tudtam, hogy működni fog – tiltakozott Lea. – És
tudom, hogy te is ezzel kísérleteztél egész nyáron.

– Bizony-bizony! – nyávogta a macska. – Csak éppen rossz
irányban rajzoltad fel a kört. Van ez így.

– Hát akkor én nem is kérek ezekből a kivételezős boszorká-
nyokból!

– Hasonlítasz a gazdaasszonyomra, Frugilegára – csipkelődött
Károgi Corvus.

– Igazán? Hasonlítok a boszorkára? – derült fel Angika.

– Úgy bizony, majd te is rájössz, ha megismered!

– Akkor talán őt mégis szeretném megismerni...

– Helyes-helyes! – bólogatott a madár. – Egy igazán jó ba-
rátságához mindkettőtökre szükség van. Három boszorkány, két
lány, úgy lesz az igazi. És jövő nyáron akár együtt lovagolhattok
a seprűnyélen a boszorkákkal! Vagy macskaháton! – sandított le
a szürke macskára.

– De mára elég volt a fecsegésből, nektek hamarosan véget ér
a szünet – mondta a macska. – Majd biztosan találkozunk még,
csak alaposan figyeljetek minden apró jelre! És ne feledkezzetek
meg a macskasimogatásról!

– Meg egy kis dióról sem télire... – tette hozzá a varjú. – Ne feledjétek, hogy ez most a próba!

– Nem olyan hosszú már az idő jövő nyárig! – vigasztalta őket a macska.

Azzal a két állat elbúcsúzott, és ahogy jöttek, úgy el is tűntek. A varjú elszállt egy távoli fa irányába, a macska pedig visszamászott a kerítésre, átugrott a szomszéd udvarba, és kényelmesen elballagott egy kerti ösvényen.

3.

Nyírfa seprűn jár a képzelet – rajzóra és boszorkák

AZUTÁN SOKÁIG NEM HALLOTTAK A BOSZORKÁNYOKRÓL. Károgi Corvus néha átrepült az iskolaudvar felett, és sűrke-fekete vagy tarka macskák is a lábukhoz dörgölöztek, vagy utánuk fordultak a kerítés tetejéről, amikor Lea és Angika az iskolába tartott. Lea egyszer még a pipafüst szagát is érezte, de a boszorkányok nem mutatkoztak.

Talán megtanultak ügyesebben rejtőzködni, vagy egészen el is feledkeztek róluk.

Hosszasan, aggódva pusmogtak erről az iskolai szünetekben, és lelkesen újságolták egymásnak, ha sikerült boszorkányok jelét észrevenniük. Egy szúrós tekintetű, összenőtt szemöldökű öreg nénit a nagyáruházban, aki egyenesen Angikáék családját fixírozta, vagy a gyanús madár csapatot, amelyik az iskolából többször is hazafelé kísérte Leát. A macskákat Angika tartotta szemmel. Szerinte egyik-másik macsek olyan sokatmondóan nézett, hogy az már önmagában is jel lehetett.

Egész télen etették a madarakat, a varjaknak is szórtak ki a tavalyi dióból. Rengeteg boszorkányokkal kapcsolatos meserégenyt olvastak el, és rajzórakon is sorra születtek a boszorkányos rajzok, agyagból és fából készített figurák. Sőt, Lea kitalálta, hogy még egy saját maguk által rajzolt, szerkesztett boszorkányos újságot is gyártsanak az osztálynak, *Boszorkányságok* címmel. Shakespeare drámájából a Boszorkányok dala szerepelt az első oldalán.

De mégsem állt szóba velük egyetlen állat vagy boszorka sem, egészen a következő év első, szeptemberi rajzórájáig. Ahogy ez szép őszi napokon történni szokott, „Rajzos Ági néni” bejelentette, hogy kiviszi az osztályt a közeli erdei tornapályára rajzolni.

Lea kért Rajzos Ági nénitől egy jókora, A/3-as lapot: az osztály egyik kedvenc szórakozása volt, hogy néha többen összeállva a papír köré sereglettek, hogy közösen alkossanak meg egy képzeletbeli világot. Ági néni azt is megengedte, hogy eltérjenek az óra témájától. Így például ma sem kellett a többiekkel együtt falevellet, virágot vagy a tornapálya palánkját rajzolniuk.

Az osztály szétszóródott a sportpálya mentén, Rajzos Ági néni pedig körbejárt, figyelte, hogy hol mi alakul, és rá-rácsodálkozott, milyen szép növényeket választottak modellül a gyerekek. Nagy, zöld szeme miatt a rácsodálkozás elég jól ment neki. Hosszú, vörös copfja lengett, ahogy egyik gyerektől a másikhoz balagott.

Lea és Angika behúzódott egy békés sarokba, és nekiálltak a „világrajzolásnak”. Hatalmas, zöld hegyeket szerettek festeni, amiket sűrű erdő borított. Az erdőben titokzatos, kísértetjárta kastélyok tűntek fel, és manók vájkálták alagútjaikat a hegyek gyomrában. Szél hátán lovagoló boszorkányok is akadtak szép számmal. Angika főleg bóklászó vadmacskákkal egészítette ki a

rajzot, de azért három-négy görbe hátú boszorkát mindig odakanyarítottak egy-egy dülöngélő viskó elé.

– Ez itt egy vándor boszorka – bökött a rajzlap felső sarkában egy görcsös botot markoló alakra Lea. – Útnak indult, mert ki kell szabadítania a világszép sárkányunokáját egy gonosz királyfi karmai közül.

– És meg kell szereznie hozzá a következő hegy tetején nyíló csodatévő páfrányvirágot is – fűzte hozzá Angika. – Amit négy vérszomjas tündér őriz.

– Kockás csodaköpenye lesz a vándor boszorkának – mondta Lea, és máris odarajzolta vidám, lila-kék-napsárga színekkel. – De ő egy régimódi boszorka, mert nyírfa seprűn lovagol!

– És keszekusza szénaboglya a haja. Sose hord kendőt vagy kalapot – tette hozzá Angika, és vörössel megrajzolta a banya kócos haját.

– A kígyója a vállán ül, és jó tanácsokat ad neki – folytatta a mesét Lea.

Épp megrajzolta a kígyót, amikor valaki kihajolt a felettük lévő fa koronájából, árnyéka a papírra vetült.

– Jé, szakasztott a dédnagyanyám, a jó öreg Cáciella!

– Borbolya, hát nem bírsz csendben megülni? – csattant fel egy szemrehányó hang.

– Miért kell mindig mindent elrontanotok a fecsegésekkel? – zsörtölődött egy harmadik.

A lányok kíváncsian felnéztek, és ott látták a fejük felett a három banyát, ahogy a fa ágai között kucorogtak. Borbolya a fáradtliga kabátjában, Frugilega feketében, Herta pedig méregzöld kiskabátot viselt tulipiros szoknyával, és bosszúsán rágcsálta a pipája szárát. Ott kuksolt a három, zavarba jött boszorkány.

– Csak folytassátok nyugodtan, nem akarunk feltartani ben-
neteket – hadarta Borbolya.

– Igazán, mintha itt se lennének! – tette hozzá Frugilega.

– De ha egyszer itt vagytok! – vigyorodott el Angika, és Lea is
csökönnyösen bámult fölfelé.

– Én megmondtam, hogy megint a varjakat kellett volna kül-
denünk! – mormogta Frugilega. – Esetleg azt a nyamvadt macs-
kát, már ha nem lenne megint megfázva... Igazi művésze a kép-
zelt betegségeknek, hogy ne kelljen dolgoznia.

– Az én Jencim nem képzelt beteg, komolyan megfázott! – bi-
zonygatta Borbolya. – De az a Károgi Corvus, az megéri a pén-
zét! Csak a lehullott dió vagy mandula érdekli, a rábízott dolgok-
kal semmit se törődik.

– Mit merészeltél mondani a varjamra?

– Azt, hogy lusta! Lógós lusta!

Kis híján az arra sétáló Rajzos Ági néni is tanúja lehetett vol-
na egy igazi boszorkánycsetepaténak, ha Herta az utolsó pilla-
natban vissza nem cibálja méltatlankodó barátnőit a lomb rejte-
kébe. Szerencsére Ági néni gyakran elábrándozott, most is épp a
napfény játékát figyelte a levelek között, még dúdolt is valamit
magában, így nem tűnt fel neki a fojtott sustorgás a lomb között.

– Milyen kellemesen jár itt a szél, ugye, lányok? – mosolygott
Angikára és Leára. – Jaj, de szép lett ez a kép! – csapta össze a ke-
zét. – Különösen ezt a felső sarkot dolgoztátok ki szépen a kockás
kabátos boszorkánnyal.

– Cáciellának hívják – mutatta be Lea. – És az unokáját in-
dult megmenteni.

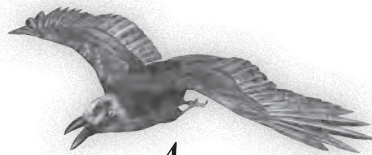
– Aki egy világszép sárkánylány – tette hozzá Angika. – De
van egy Borbolya nevű dédunokája is, aki lila ruhát hord.

– Hogy ti miket ki nem találtok! – mosolygott Ági néni. –
Úgy szeretem a fantáziavilágaitokat!

Csodálta még egy ideig a képet, aztán a tollával a kép sarkába
kanyarított egy nagy, piros ötöst.

Amikor a tanárnő továbbment, a lányok a fa felé fordultak, de
a lombkoronából már nem kandikált elő többé senki, csak egy
ravasz képű, fekete madár gubbasztott az ágak között.

– Hamarosan eljönnek értetek – kacsintott a varjú. – Letelt az
egy év, letelt a próbaidő.

4.

Sárkányvadászat

AKÖVETKEZŐ HÉTEN egy egészen különleges eseményre készülődött az osztály: a nyolcadikosok Szent Mihály napján „sárkányvadászatot” szerveztek a többieknek.

Az iskolához közel állt egy kicsi, de egészen csinos várrom, amit egy romantikus lelkű építész készített a feleségének. Egyszer filmesek is használták díszletnek, de most ott árválkodott kihasználatlanul. Ezt nevezték ki a sárkány várának.

A történet arról szólt, hogy a gonosz sárkány ártatlan lelkeket rabolt el, akiket az osztálynak kellett kiszabadítania. A várudvaron jókora, „vérrel telt” üst állt, amit valójában paradicsomlével töltöttek fel, abból kellett egyenként kimenteni a fogságba esettek lelkét, a kis fehér kavicsokat. De nem volt ám ez veszélytelen: a nagyfiúk ronda maszkokba öltözve riogatták a várba tévedőket, mint a sárkány sok-sok gonosz feje. Némelyik fiú nagyon csúnyán és ijesztően tudott kiabálni a sárkánymaszk mögül, és olykor túszokat is szedtek.

Az elsősöket jó tündérnek öltözött idősebb lányok kísérték át a rettenetes sárkányváron, de az idősebbek már egyenként vagy kis csapatokra oszolva közelítették meg a várat, hogy beszaladjanak egy-egy lélekért.

Leáék osztálya már hatodikos volt, így a fiúk nagy mellénnyel hangoztatták, hogy nincs félnivalójuk a sárkánytól. Úgyis ismerősök öltöznek be a jelmezbe, miért félnének az álarctól vagy a kiabálástól? Hiszen egy-két év múlva maguk is sárkányok lehetnek.

Épp Lea és Angika előtt gyalogolt az ösvényen Cintia a barátnőivel, Zsanival és Ivettel.

Cintiát egészen más dolgok érdekelték, mint Leáékat. Nap-hosszat a nyolcadikos osztályok előtt lődörögtek, hogy meglessek a helyes fiúkat. Máskor meg magazinokat nézegettek, és a bennük szereplő énekesnőkön, színésznőkön köszörülték a nyelvüket. Cintia is énekesnek, színésznek vagy filmrendezőnek készült. A legtöbb lány vele akart jóban lenni, mert egyfajta rangot jelentett, ha valaki a barátnője lehetett – pláne, ha a legjobb barátnője. Angika egyszer rosszmájúan megjegyezte, hogy Cintia úgy cserélgeti a legjobb barátnőit, mint más a zokniját, amiből aztán hatalmas veszekedés lett.

A sárkányvadászat alkalmából Cintia elcsente a nővére sminkkészletét, és most egész udvartartásával együtt kékre festett szemhéjjal, feketével kihúzott szemmel pompázott. Úgy gondolták, ők már igazi nagylányok, és másról sem csacsogtak, csak hogy a nyolcadikos fiúk milyen helyesek lesznek sárkányokként.

Nem is lett volna ezzel baj, de az útszéli bozótból előröppent egy darázs, és egyenesen Lea hajába szállt. Lea pedig mindentől rettegett, ami repül és zümmög, legyen az egy óriási légy vagy pláne darázs. Hadonászva, kiáltozva menekült le a kirándulóútról.

Cintia és a barátnői alaposan kinevették, amikor pedig Lea végre lehagyta a darazsat, és visszakullogott a többiekhez, rögtön csúfolni kezdtek:

– Ó-ó még egy rovarról is megijedsz? A sárkánytól talán össze is pisiled magad!

Lea elpirult, Cintiaéék arcán gonosz mosoly suhant át. Cintia újra szóra nyitotta volna a száját, de Angika máris közbelépett:

– Azonnal szívd vissza! Fogadok, hogy ha a darázs a te hajadba gabalyodik, visitva menekültél volna előle! Messziről könnyű vihogni! A sárkány pedig egészen más lapra tartozik.

– Na nézd, a kis pukkancs! – jött előre Cintia. – Ahogy téged ismerlek, szerencsétlen sárkány rémülten menekül a várból, ha meglát! Bezzeg ha engem... – Csábítónak szánt pillantást vetett a vár felé, ahol a nagyfiúk gyülekeztek.

– Az igazi sárkányok megeszik a királylányokat, és igazán keveset törődnek vele, hogy mennyire szőke a hajuk vagy csábos a pillantásuk – szólt bele a vitába Lea is. – Legfeljebb a gyomrukat fekszi meg a sok szájfény meg szemfesték. Elég undorító falat volnál te egy *igazi* sárkánynak!

Ki tudja, mivé fajult volna a szócsata, ha Rajzos Ági néni nem indítja útjára Cintia csapatát a sárkányvár felé.

Angika gyűlölködő tekintettel nézett a távolodó „szőkék” után.

– Csak volna igazi sárkány abban a várban, de meglepődnének! Vagy legalább néhány egészen igazi boszorkány.

Lea és Angika a vár előtti téren várakozott, hogy sorra kerülhessenek.

– Legalább ha Cintia előtt mehettünk volna be, látná, mennyire nem tartunk mi sem a nyomorult álsárkányaiktól... – boszorkodott Angika.

– Nem ezen múlik – vigasztalta Lea. – Mi úgyis tudjuk, hogy nem félünk semmitől, az meg akkor teljesen mindegy, hogy ők látják-e vagy sem, vagy hogy mit hisznek.

– Nézz csak oda! – mutatott meglepődve a vár irányába Angika.

Lea is a vár felé fordult: Zsani és Ivett, Cintia barátnői, lélekszakadva iszkoltak ki a kapun. Zsani szemfestéke elmaszatolódott, az arcán fekete csíkok csorogtak le, szöske haja összekócolódott. Ivett is rémulten szaladt utána. Se láttak, se hallottak, büszke vigyor nélkül robogtak keresztül egy csapat csodálkozó, tündérnek öltözött nyolcadikos lány között.

Angika és Lea leszaladt a dombról, egyenesen a vár elé. Ahogy közelebb értek, elkaptak egy foszlányt két nyolcadikos fiú beszélgetéséből:

– Hallod, Zoli, egész jól sikerült ez az idei sárkányosdi! Hogy spuriztak azok a kiscsajok! Már csak azt nem értem, ki lehetett az a két vénasszonymaszkos alak a nyugati kapunál. Micsoda álarcok és micsoda hangeffektek!

Angika a tanárnő intésére sem várva berontott a kapun, Lea szorosán a nyomában loholt.

A kinti verőfényes napsütés után a várudvar éjszakai sötétsége fogadta őket. A falon néhány fáklya égett, de különben szuroksötét volt. Másmilyennek tűnt a hely, mint a tavalyi Sárkányvadászaton. A lányok egy pillanatra hátrahőköltek, de aztán araszolni kezdtek előre a fal mentén.

Valahonnan Cintia sikolyát hallották, majd a lány kirohant a sötétből, keresztül a várudvaron. Mögötte egy vörös, vigyorgó rémpofa száguldott a levegőn át. A megrettent lány széleseben a kapuhoz iramodott, feltépte és bevágta maga mögött. Abban

a pillanatban a vörös rémpofa szétoszlott, mint a füst, amely, az igazat megvallva, gyanús pipafüstszagot árasztott.

Lea és Angika rendíthetetlenül törtetett előre, de a világért sem engedték volna el egymás kezét. Az egyik fordulónál valaki utánuk sziszegett:

– Pssz!

Még éppen látták egy fáklya fényében, ahogy egy skarlátvörös szoknya belibbent a közeli bástya ajtaján. Több sem kellett a lányoknak, már szaladtak is az ajtóhoz.

– Frugilega, Herta, Borbolya! – kiabálta diadalmasan Lea.

– Úgy-úgy! – mosolygott Herta. – Épp erre kirándultunk, és gondoltuk, beszállunk egy kicsit a játékba. Üljetek le, van nálunk egy termosz jóféle kakukkfűtea meg némi fahéjas keksz, ha kértek.

– De jól tettétek, hogy ráijesztettetek azokra a felfuvalkodott szőkékre! – vigyorgott Angika.

– Áh, az csak egy ósdi viharboszorkatrükk volt – szerénykedett Frugilega.

– Talán mégse kellett volna úgy megrémíteni szegénykéket – bizonytalankodott Borbolya. – Olyan gyámoltalan kislánynak tűntek a sok smink meg gög alatt.

– Nem kell őket félteni, igazán megérdemelték! – vágta rá Angika.

– Olyan jó újra látni benneteket! – mosolygott Lea.

– Épp erről van szó! – mondta fontoskodva Herta. – Letelt az egy év, és... nos, mi úgy döntöttünk, hogy igazán megfelelték boszorkánybarátnak. Mindketten.

– Mától fogva mindannyiszor eljövünk hozzátok, amikor épp ráérünk – folytatta Borbolya.

– És persze ha lesz kedvünk hozzá – tette hozzá Frugilega.

– Igazán? De nagyszerű! – lelkesedett Lea.

– De jó! – visított Angika, és rögtön a barátnője nyakába borult örömeiben. Kevés tartotta vissza, hogy ne ölelgesse sorra a boszorkányokat is.

– Csínján a hálálkodással, egy komoly dolog még hátravan – mondta Frugilega. – Tudni szeretnénk, mit szóltok a repüléshez. Mert mi legtöbbször repülve közlekedünk, és egy igazi boszorkánybarát számára elengedhetetlen, hogy jól tűrje, ha néhanapján röpülnie kell.

Borbolya kipillantott az egyik ablaknyíláson, majd így szólt:

– A tanáraitok azt hiszik, a másik kapun mentetek ki a várból, épp beeresztették a következő csoportot, de lassan tényleg indulnotok kéne. Viszont holnap délután várunk benneteket Leáék kertjében, és ott majd repülünk egy kört a házak felett.

– Jaj, de jó! Már olyan régóta szeretnék repülni! Annyiszor álmodtam is róla – lelkesedett Angika.

– Nem lát meg anya vagy a szomszédok? – aggodalmaskodott Lea.

– Dehogy! – kacsintott rá Herta. – De esetleg kavarhatunk egy jó kis vihart is.

A lányok megkerülték a beöltözött fiúkat, a boszorkánypipafüst takarásában odaszaladtak a sárkány hatalmában senyedő lelkek üstjéhez. Gyorsan kimarkoltak a paradicsomléből néhány fehér kavicsot, és már szaladtak is a hátsó kapu felé.

Épp arra értek ki, hogy Cintia és Ivett hangosan méltatlankodott Rajzos Ági néninek:

– Az a boszorkányálarc egyáltalán nem volt tisztességes! Se azok a rémes hangok hozzá! – érvelt Cintia.

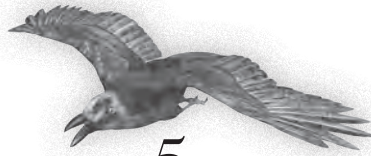
– A fiúk nem készültek semmi ijeszttöbbel, mint a tavalyi – ráncolta a homlokát Ági néni. – Biztos csak nagyon hirtelen ugrottak elő, azért rémültetek meg annyira.

– De Ági néni, kérem! Füstgépük is volt. És világító szemek voltak a füstben. Ez egészen biztosan szabálytalan! – hisztizett Cintia.

– Jól van, lányok, utána nézek, de semmi ilyenről nem tudunk – mondta Ági néni. Mivel idén még az elsősök közül sem ijedt meg igazán senki, gyanakodott, hogy csak Cintiáék fújták fel az egészet, vagy a fiúkat akarják bosszantani.

Angika és Lea persze összenevetett, jól tudták, hogy a „szőkék” okkal panaszkodnak, mert valóban halálra rémültek.

– Megérdemelték – súgta oda Angika Leának.

5.

Viharboszorkák, ördögfiak

MÁSNAP DÉLUTÁN Angika Leáéknál járt vendégségben. Lea békésen összegömbölyödve egy mesekönyvet olvasott a fotelben, mintha a világon semmi rendkívüli-re nem váraoznának. Angika viszont fel-alá járkált a szobában, ki-kilesett az ablakon.

– Itt kellene lenniük – türelmetlenkedett Angika. – Már rég itt kellene lenniük, hiszen megígérték!

– Itt is lesznek, ne aggódj! – biztatta Lea.

Aztán egyszer csak megjött a vihar. Messziről dörgés hallatszott, elszürkült az ég, az eső is kezdett szemerkélni. Végül úgy besötétedett, hogy Lea alig látta a sorokat a könyvben.

– Na, ezek biztosan ők lesznek – mosolygott Lea –, tavaly nyáron is így kezdődött!

– És hívni fognak? Vagy menjünk ki most azonnal? – lelken-dezett Angika.

– Hívnak hát! Ez a hívás! Egy igazán nagy vihar.

Odakint istenigazából szakadni kezdett az eső.

– Ez is a boszorkányok műve – jegyezte meg Lea –, ők keltik ki a jégesőt egy kőtojásból, madárfészekben ülve. Ez most bátorságpróba.

– Ezzel próbálnak megijeszteni? Engem? Egy kis esővel? – kérdezte magabiztosan Angika, de azért csak összerezett egy nagyobb mennydörgéstől.

Lea szülei még munkában voltak, így a lányok elvehették apa hatalmas, fekete férfiernyőjét. Kapkodva szaladtak ki a ház elé. Addigra szelídült a vihar, már nem potyogtak a jégdarabok, csak a víz zuhogott szakadatlanul. Az ernyő alá bújva hátraballagtak az udvarba. Angika óvatosan kitartotta kezét az esőbe, aztán meglepetten felkiáltott:

– Ez langyos eső! Olyan meleg, mint nyáron.

– Nyári eső szeptemberben?! – csodálkozott Lea. – Mondtam, hogy eljönnek, ez egészen biztosan miattuk van így.

Merészen kilépett az ernyő védelméből, és arcát az esőbe tartva kémlelte az eget, homlokát simogatták a langyos cseppek. De még egy ázott macskát vagy egy kósza varjút sem látott, nem hogy boszorkányt.

Angika levette a papucsát, tett pár lépést a sárban.

– Isteni langyos a sár is! – vigyorgott, és cuppogva, mezítláb caplatott körbe.

Leának ugyan eszébe jutott, hogy most nem fürdőruhában van, és ha anya meglátja az agyonázott, sárfoltos ruháját, akkor abból rettenetes perpatvar is lehet, de aztán arra jutott, hogy egy boszorkánybarátság ennyit igazán megér, így megfeledkezett az esetleges következményekről.

Elunva a várakozást, a lányok az esőcsatornából előzubogó vízzel kezdtek játszani, belemártották a kezüket, fröcskölték egymást,

de már így is csuromvizesre áztak. Aztán kitárt karral, önfeledten szaladgáltak, pörögtek az udvaron, nyakig sárosan élvezték a mennydörgés hangját meg az eső locsogását.

Valaki hirtelen Angika hóna alá nyúlt, és a lány elemelkedett a földtől: Borbolya kapta fel, aki szokása szerint macskaháton lovagolt. Fáradtlila szoknyája csak úgy röpködött körülötte.

Herta egy büszkén tekergődző, elkötött locsolócsövön egyensúlyozott, és integetett nekik. Herta mindig az első keze ügyébe akadó holmira pattant fel. Néha a szomszédasszonya meglepett, öreg spánieljére, máskor meg, ha épp semmi nem volt kéznél, saját pipájának füstjét lovagolta meg.

Frugilega érkezett utolsónak. Zuhanórepülésben csapott le Leára, és már ragadta is felfelé a többiek után. Fekete kabátja varjúszárnnyá bomlott, az repítette.

– Huhuhuhúúú, de nehéz vagy! – huhogott Borbolya.

– Jiiííí – sívított Herta a szél hangján.

A lányok cseppet sem ijedtek meg: együtt kiabáltak a boszorkákkal és a viharral. A banyák felemelkedtek a kert fölé, de a lányok keveset láttak a mélyből, mert sűrű esőfüggöny takarta el alattuk a tájat. A száguldást, a szél és a mennydörgés hangját azért nagyon élvezték.

Fent, a viharfelhőben más boszorkányokat, mókás képű vihar-démonokat láttak elsuhanni: visítotak, füttyültek, bukfenceket vetettek. Fekete pofájú ördögfiak ugrottak bakot a vastag, sötét fellegek hátán. Amikor meglátták a boszorkákat és utasaikat, mind utánuk fordultak, és szamárfület mutattak feléjük. Olyan rondán fintorogtak, hogy a fellegek egyszeriben még feketébbek lettek, és valahol odalent még jobban ömleni kezdett az eső. Persze a lányok sem maradtak adósaik: Angika és Lea is tudott

néhány igazán csúf képet vágni, Lea az üres szeme fehérjét mutatta feléjük. Az ördöggyerek erre már elnevelték magukat, egyikük elismerően füttyentett, és megemelte láthatatlan kalapját a lányok tudománya előtt.

– Alighanem szereztél egy csapat hódolót, neked biztosan lesz kivel táncolnod a boszorkányszombaton – súgta oda vigyorogva Leának Frugilega.

Akkor hirtelen egy különös felhő tűnt fel az égen, amely a többi felhő felett száguldott, és egyenesen a boszorkányok és a lányok csapata felé tartott.

– Ó, hogy az a hétszer csíkos sánta macska! – szitkozódott Frugilega. – Ennek is most kell megérkeznie!

– Macskákat csak ne szidalmazz előttem! – mondta sértődötten Borbolya, Angika pedig helyeslően bólogatott.

– Hagyjátok most ezt! – rémüldözött Herta. – Ez Fogapókné lesz, Frugilega szomszédasszonya. Már megint van valami elintézetlen ügyük a jégeső miatt...

A csúf fellegből egy vörös madár vált ki, rikácsolva Frugilegára rontott, és alaposan belecsípett. De a mi boszorkánk sem maradt adósa, Leát Herta gondjaira bízta, és hirtelen ő maga is egészen varjúvá változott, úgy repült a másik madár után. Repkedtek a kihullott vörös, fekete tollak, a lányok már azt se tudták, melyik az egyik, melyik a másik madár. Herta és Borbolya viszont kezdte élvezni a dolgot.

– Adj neki, Légi! – biztatták barátnőjüket. (Ez volt ugyanis Frugilega beceneve, bár az igazat megvallva eléggé utálta.)

Akkor a vörös madár hirtelen megrázkódott és vörös bikává változott, Frugilega pedig fekete bikává. A szarvuk összecsatlant, megpróbálták egymást leszorítani a viharfelhőről. Közben

sűrű köd ereszkedett le, a két ellenfél el-eltűnt a többiek szeme elől.

– Fogapókné le fogja győzni! – suttogta rémulten Lea.

– Miért nem megyünk oda segíteni neki? – kérdezte Angika.

– Sajnos nem tehetjük! – mondta Borbolya. – A szabály az szabály: jégesőügyben csak ketten dönthetnek.

– De ne aggódjatok! – kacsintott rájuk Herta. – Megoldja ő!

Kisvártatva meglátták a towareppenő vörös madarat, és hamarosan Frugilega is visszatért hozzájuk boszorkány alakjában, csak a kabátja maradt varjúsárny.

– Phí, alaposan elveri a jégeső a szomszédasszony kertjét – mondta. Láthatóan nagyon elégedett volt magával.

– Ha nem verekedett volna meg vele, akkor az ő kertjét és a rá bízott vidékeket verte volna el a jég – magyarázta Herta. – Ez ősi törvény.

Aztán lejjebb ereszkedtek, eloszlottak a fekete felhők. Már csak kellemesen permetezett az arcukba az eső, végül újdonsült barát-nők visszapottyantották őket az udvarba, egyenesen egy csomó lóhere közé.

– Ezentúl mindig eljövünk, ha szükségetek lesz ránk – ígérte Herta.

– Persze, ha lesz időnk rá – tette hozzá Borbolya.

– És ha lesz kedvünk! – fűzte hozzá Frugilega.

– Tényleg elvisztek boszorkányszombatra is? – kíváncsiskodott Lea.

– Már táncolnál az ördögfiakkal, úgy-e? – nevetett fel Borbolya.

– Nemsokára lesz is egy igazán nagy mulatság – mondta elgondolkozva Frugilega. – Oda eljöhethéne velünk a lányok.

Amikor a barátnői rábólintottak, nagy hűhóval két fényes, kék színben játszó fekete varjútollat húzott elő a kabátja zsebéből.

– Ezekre jól vigyázzatok! Ezek a meghívóitok a boszorkányszombatra. Lesz tánc, jó falatok, és az éves közös bűbájlást is megtartjuk.

Aztán a boszorkányok elbúcsúztak és felröppentek.

Kitisztult az ég, és Angika csodálkozva vette észre, hogy mindkettőjük haja és ruhája megszáradt. Még sokáig üldögéltek a kertben, bámulták a közeli fenyőről lehulló, megcsillanó vízcseppeket, és csodálták a két fényes varjútollat, a meghívóikat.

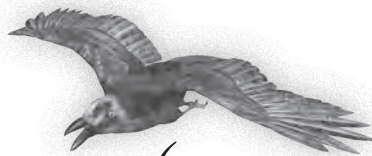
– Pontosan ilyennek képzeltem ezt – dőlt hátra Lea a lóherésben.

– Mármint mit? A repülést? Vagy a boszorkákat? – kérdezte Angika.

– Az egészet. A barátkozást!

A kavicsokon egy apró csiga mászott, a fák oldalán kizöldült a moha. Az ereszről halkán csepegett a víz. A fű között jókora légy szárítkozott.

A lányok rém elégedettek voltak magukkal: sikerült! Elnyerték a boszorkányok bizalmát, bizony!

6.

Boszorkányszombat

ABOSZORKÁNYSZOMBAT ESTÉJÉN Lea vendégségbe ment Angikához: elvitte magával a varjútoll meghívót is. Minden gondolatuk a közelgő boszorkányszombat körül járt, még Lea sem tudott a meseregényébe feledkezni.

– Legalább rajzoljunk! – kérte Lea.

– Ugyan! Képtelen lennék rá, csak átlukasztanám a papírt, vagy kitörném a ceruza hegyét, semmi türelmem hozzá – morogta Angika.

– De ha járkalunk vagy az ablakot lessük, attól nem érnek ide hamarabb, csak mi érezzük magunkat rosszul. Amíg nem ismertük a boszorkákat, hányszor lerajzoltuk őket! Ha nem kaphatsz meg valamit, amit szeretnél, olyan jó legalább elképzelni, lerajzolni! Akkor szinte teljesül is. Ha lerajzoljuk a boszorkányszombatot, az olyan lesz, mintha egy kicsit ott is lennénk már. De addig is gyorsabban telik az idő.

Angika ráállt a dologra, és mint a régi időkben, amikor még nem ismerték a boszorkákat, most is hatalmas papírlapokat rajzoltak

tele a boszorkányszombat történéseivel. Egykettőre elrepült a hosszúnak tetsző este, Angika anyukája alig tudta rávenni őket, hogy tegyék el a zsírkrétákat, és feküdjenek le végre.

Hanem egyszer aztán Angika arra ébredt, hogy hatalmas súly nehezedett a mellkasára, amitől alig kapott levegőt.

– Au, Borbolya! – mérgelődött Angika. – Vidd odébb azt a nagy feneked!

És valóban, egy vigyorgó boszorkány terpeszkedett a mellkasán.

– Igazán leszokhatnátok a „boszorkánynyomásról”! – méltatlankodott tovább a lány.

– Megszokhatatlanul bosszantó és sajátos módja az ébresztésnek – vihogott Lea, aki Angika sivalkodására ébredt fel.

– Nocsak, végre megébredtetek, álomszuszékok! És kikérem magamnak, nincs is nagy fenekem! – Borbolya végre lekászálódott Angika mellkasáról. – Bezzeg az ükanyám, a híres Nagyfenekű Lujza...

– Nincs most idő civakodásra! – intette le Herta, aki már az ajtóban toporgott. A lányok felé fordult. – Szedjétek össze magatokat! Ma nem akármilyen éjjel van!

Azzal kézen fogta Angikát, és már húzta is kifelé.

– Nem ébrednek fel Angika szülei? – kérdezte Lea, de azért már indulásra készen állt az ágy végénél.

– Alszanak, mint a tej – legyintett Borbolya. – Ne aggódjatok, csak gyertek már!

Csendben kióvakodtak a házból, a boszorkányoknak kulcs nélkül, hangtalanul nyíltak ki a záruk. Békés, csendes este volt. Borbolyáék az udvar végébe, egy nagy bodzafához vezették a lányokat. A fához kék virágból, katángkóróból font, hosszú-hosszú

létrát támasztottak, nem is látszott a teteje. A tövében Frugilega várakozott.

– Gyerünk, gyerünk! – noszogatta őket a varjasboszorka. – Továbbviszik a létrát, és akkor lemaradunk. Már alig bírtam tartani nektek!

Valamennyien fűgén mászni kezdtek fölfelé. A létra magasabb volt az öreg bodzafánál, messze túlért a lombon. De magasabb volt még a szomszéd udvar égis nyúló fenyőfájánál is. Jó ideig tartott, mire elérték a tetejét.

Odafent aztán nagy csodát láttak a lányok: jókora boszorkányhad vonult az égen. De nem ám gyalog! Kecskén, disznón, vasalón, nagyobbfajta állólámpán, lombsöprűn, áson és még lapáton is lovagoltak.

– Az ott az otthoni szomszédunk! – mutatott Lea döbbenten az egyik „paripára”.

És valóban, a szerencsétlen férfi hátán is lovagolt egy jól megtermett boszorkány. Szegény ember igencsak kapkodta a lábát.

Volt ott fiatal boszorkány, akadt öreg, szőke, loboncos, vörös hajú és kontyos, galambősz, kancsi, ráncos, görbe orrú, ravasz tekintetű... egyszóval mindenféle. És nagyon vidámak voltak, nevetgéltek, versenyeztették a „paripáikat”, tereferéltek, koccintgattak csak úgy, „lőhátról”, némelyek dalolászta is:

*Én mondom az énekem,
Rőfös Orrú Bába,
Hogyha rettegsz, vagy ha félsz,
Maradj a szobádba'.
Messze fut a gyáva nyúl,
Fut a tehéncsorda,*

*Elapasztottam tejét,
Én, Furfangos Dorka.
Akinek a foga fáj,
Vagy a lova sántul,
Szedjen neki violát
Majdan a fejfámtul.
Boszorkányok serege,
Száll az éjen által,
Gyere velünk, táncra hát,
Bokád meg se rándul.*

Így énekeltek a boszorkányok a levegőben, a lányok meg csak bámulták őket a katángkóró létra tetejéről.

– Lucára! – kiáltották oda vidáman egymásnak a banyák, amikor a poharuk összecsendült koccintáskor.

– Ki ez a Luca, akit ennyit emlegetnek? – érdeklődött Lea Hertától.

– Luca a legöregebb boszorkány, megvan vagy ezerhét száz éves is. Őneki szoktunk jó egészséget kívánni. Igazán izgalmas személyiség az öreglány, sok régi, nagy varázslót ismert.

– Ne nézelődjete ott tétlenül! – mordult rájuk Frugilega. – Még itt hagynak!

– Jó, jó, ne aggódj annyira! – vigyorgott rá Herta, majd komótosan meggyújtotta a pipáját, és jókora füstfelhőt bodorított. A füstöt aztán meglovagolta, és maga mellé ültette a lányokat. Füstparipáján kényelmesen elfértek, így csatlakoztak a menethez.

Borbolya a Dönci nevű, vonakodó foltos kandúr hátán követte őket. A macskának nem tetszett a repülés, néha laposakat pislantott Frugilega kiterjesztett varjúszárnyára. Nem tudta eldönteni,

hogy ez most madár-e, vagy valamilyen boszorkány. Mert ha madár lenne, esetleg meg lehetne fogni, és vacsorázni belőle, ha már ez a rossz sors jutott neki, szegény macskának, hogy itt kell röpdösnie a gazdaasszonyával. De ha mégis boszorka?! Végül Borbolya szigorú tekintete miatt letett a madárfogásról, és megadóan tűrte, hogy szelíd oldalba billentésekkel lovagoljon rajta.

– Hujj-hujj-hujj, fel, fel! – sivította egyszerre rengeteg boszorkány.

Mint az ólálkodó macskát megrohamozó varjak, úgy zúgták körül, olyan elszántsággal csaptak le a már-már teljesen lebukó Napra. Három jól megtermett farkas őrizte a Napot, a boszorkányoktól mégsem tudták megvédeni. A banyák vihogva-visongva markoltak bele a sugarakba vagy a farkasok szőrébe, és már vitték is a zsákmányukat.

A Nap elsápadt, elhalványodott, mielőtt egészen alábukott.

– Jaj, de hát mit tettetek? – fordult Lea rémülten Hertához, aki szintén egy csokor szőrt és fénynyalábot szorított a markában.

– Sose félj! Világít az, és jövő ilyenkorra teljesen újra nő. Csak ezek a nyavalyás farkasok maguknak akarják az egészet. Ilyenkor a Földön rövidülnek a nappalok, és hosszabbodnak az éjszakák: nő a boszorkányok ideje.

Egy hegytetőn elterülő erdő közepe felé kanyarodott a banya-sereg, ahol egy tisztáson bográcsforma, hatalmas üst állt. Lea végre megértette, mire való az a sok napsugár és farkasszőr: az ellopott Nap melegítette a boszorkányok vacsoráját. Mind beszórták az üst alá a sok szőrt, amit lánggra lobbantottak a napsugarak. A bogrács tartalma máris rotyogott.

– Most aztán kezdődik a multság! – biztatta a lányokat Herta, és megfékezte füstparipáját, ami azonnal szertefoszlott. – Egyetek-igyatok mindenből, táncolhattok is, csak minket ne tévesszettek szem elől! Ha valaki kérdezi, hogy kerültetek ide, mondjátok, hogy a mi unokáink vagytok, akkor nem kérdezősködnek tovább.

Lea úgy érezte, mintha helyrezökkent volna a világ. Igen, neki mindig is boszorkányunokának kellett volna lennie. Nagyon kíváncsi volt rá, mi történik még az éjszaka. Sokért nem adta volna, ha legalább egyetlen királylányt lát békává válni.

Lea és Angika magabiztosan indult a tűz körében hajladozó alakok felé.

– Ez már igazi varázslás? – kérdezte Angika, de Herta csak legyintett.

– Dehogy. Előbb illik tisztességesen mulatni.

A lányok döbbsen látták, hogy apró vénasszonyok ifjú lányokkal összefogódzva, szilajon ropták a táncot: körtáncot jártak az üst körül, közben ki-ki beleszórt ezt-azt, amit otthonról hozott a bálra. Valami érthetetlen halandzsaszöveggel énekeltek is hozzá, ami úgy hangzott, mintha az orosz és a finn furcsa keveréke lenne. Közben jókora bakugrásokat tettek, és úgy felgyorsult a tánc, hogy némelyik táncosnak a lába sem érte a földet, de láthatóan ez senkit nem zavart. Egyikük jókora kanállal kavargatta a készülő ételt, és szívélyesen kínálgatta belőle a táncosokat.

– Hú, de éhes vagyok! – jelentette ki Lea, és felkapott egy csillogó aranykupát, amibe a néne mert is neki a léből. Angika bizonytalanul követte a példáját. Aztán beleszimolt a kehelybe: a vacsorának isteni illata volt!

– Halászlé! – örvendezett Angika. – A kedvencem!

– Én marhapörköltet kaptam! – vigyorgott elégedetten Lea. – Nokedlivel!

Herta biccentett a lányoknak, ő is elvett egy kelyhet a főszakácsnőtől, és beleszagolt.

– Hmm, májgombócleves galuskával.

Leültek a tűz mellé falatozni, onnan bámulták a táncolókat. Borbolya macskája melljük telepedett, és túláradó boldogsággal szerezte meg magának a halcsontokat Angika vacsorájából, aki azonnal oltalmába vette a cicát. A macska gazdája és Frugilega már nagyban ropta a táncot. Hosszú szoknyájuk lobogott utánuk a tűz fényében: a koromfekete és a fáradtlila.

Egy boszorka kivált a táncosok közül, és lelkesen üdvözölte Hertát:

– Nahát, szomszédasszony, de jó, hogy látlak!

– Fekete Zina, te is megvagy még? – kurjantotta Herta, aztán egymás nyakába borultak. – Ő itt az unokám, Angika, a barát-nője pedig Lea, ő Frugilega unokája.

– Milyen ennivaló kis teremtés! – bájolgott Zina, és két csontos kezével alaposan megszorogatta Angika karját. – Szakasztott másod. De hogy Frugilegáék honnan vehették ezt az idétlen Lea nevet...

Angika a biztonság kedvéért utólag megkérdezte Hertát, hogy mégis hogyan érthette Zina azt az *ennivalót*. A boszorka nagyon kinevette a gyanakvásáért, és biztosította róla, hogy a boszorkányok főleg májgombóclevest esznek, meg zsíros kenyeret hagymával, gyerekeket semmi esetre sem.

– Édes szomszédasszony! – locsogott tovább Zina. – Hát azt tudod-e, hogy a vén Nadragulya szolgálatába fogadott valami jöttment hercegecskét?

– Nocsak!

– A fickó azzal hízelegte be magát, hogy meg akarja tanulni a boszorkánymesterséget, de hetednapra megszökött. Vitte magával Nadragulya táltos csikóját meg azt a félbolond lányát is!

– Szép! Mindig is megvolt a véleményem az ilyen királyi ivadékokról!

– Mondtam pedig Nadragulyának – kapcsolódott bele a beszélgetésbe az épp visszaérkező Frugilega is –, hogy fejére nő az a lány, de nem hallgatott rám.

– Úgy-úgy! – tódította Zina. – Hiába repült utánuk péklapáton, a gazok egy hatalmas erdőt varázsoltak az útjába, ő meg szegény nekirepült egy fának, és összevissza törte magát.

– Én mindig azt mondom, hogy márpedig repülésre legalkalmasabb a macska! – mondta határozottan Borbolya. – Kezes jószág, kis helyen elfér, és véletlenül sem repül neki soha semminek.

– Már hogy lenne praktikus a macska? – vetett ellen Frugilega. – Szeszélyes állatok azok, meglátnak egy bőregeret, és rögtön eltérnek az úti céltól. Arról nem is beszélve, hogy még madarakra is vadászhatnak.

– Az én macskáim nem vadásznak madárra – kérte ki magának felháborodva Borbolya.

– Mégis azt gondolom – mondta ellentmondást nem tűrően Frugilega –, hogy egy boszorka nem bízhat másban, csak a saját szárnyaiban.

– Könnyű neked, mert varjúszárnyad van! – csatlakozott a vitatkozókhöz Fekete Zina. – De nem mindenki születik varjaboszorkának. Nem is állna jól mindenkinek a madárszárny. Én maradok a jól bevált nyírfa seprűnél, nem hús-vér lény, de mégiscsak lelke van, és sosem hagy cserben.

– Seprű vagy macska, olyan mindegy! – legyintett Herta. – Mégiscsak a boszorkánynak köszönhető a varázslat! Mindegy, mit reptet meg, malacot, csavargó emberfiát vagy egy íróasztalt. Egy valamirevaló boszorka egyformán jól repül a szél hátán meg macskaháton is.

Angika úgy belemerült a boszorkánypletykák hallgatásába, hogy egészen megfeledkezett a kezében tartott aranyserlegről, és elejtette.

– Jaj, ne! – kapott utána rémülten, de hiába.

Amint a kehely földet ért, kialudt a fénye, és ezer darabra tördött. Lea odaugrott, hogy segítsen neki összeszedni a darabokat, de csak csontocskákat és faágakat talált az edény helyén. A lányok rémülten néztek a boszorkányokra.

De Borbolya vidáman intett feléjük.

– Sose bánjátok! A végén úgyis az összes aranykehely visszaváltozik lópatává, csonttá meg fadarabbá. Angikám, menj csak oda a szakácsnőhöz, és kérj tőle másikat!

Aztán éjfél előtt elhalkult a zene, és a viharbanyák izgatottan összeszesúgtak.